

AHMET
TULGAR

BAK
MA
DIĐINIZ
BİR YER
KALMIŞTI

AHMET TULGAR
BAKMADIĞINIZ
BİR YER KALMIŞTI

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ocak 2018, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Editör: Sırma Köksal

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 12584

ISBN 978-975-07-3672-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750736728

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

AHMET TULGAR
BAKMADIĞINIZ
BİR YER KALMIŞTI

ÖYKÜ

♥can

Ahmet Tulgar'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Duygusal Anatomi, 2015

Trajik Nüans, 2016

AHMET TULGAR, İstanbul'da 1959 yılında doğdu. Sankt Georg Avusturya Lisesi'ni bitirdikten sonra Viyana Üniversitesi'nde Siyaset Bilimi, Boğaziçi Üniversitesi'nde İngiliz Dili ve Edebiyatı okudu. 1984-1987 yılları arasında siyasi mahkûm olarak cezaevindeydi. 30 yıl çok sayıda gazete ve dergide çalıştı, yazdı. Çok sayıda siyasi televizyon programı yaptı, sundu. Makale ve denemelerini *Şehrin Surlarındalar* (1992), *Tam Yakalandığımız Yerden* (2004), *Ne Olmuş Yani? Korsan Yazılar* (2005), *Ben Onlardan Biriyim* (2007), *Diller Çehreler Barış* (2010), *Henüz Zaman Var* (2013), söyleşilerini *Mahallede Herkes Kahramandır* (2004) adlı kitaplar da topladı. İlk öykü kitabı *Evsiz Ülke Hikâyeleri* 1989'da, ikinci öykü kitabı *Birbirimize* 2009'da, üçüncü öykü kitabı *Duygusal Anatomi* 2015'te, dördüncü öykü kitabı *Trajik Nüans* 2016'da yayımlandı. İlk romanı *Volkan'ın Romanı* 2006'da, ikinci romanı *Çocuklar ve Canavarları* 2012'de yayımlandı. Makaleleri Almanca, İngilizce, Fransızca olarak çeşitli yayın ve derlemelerde yer aldı. *Volkan'ın Romanı*, 2013'te Makedonya'da *Romani i Vollkanit* adıyla Arnavutça olarak yayımlandı.

Bir insanın gerçek boyu bir kitap uzunluğundadır.

Her insan bir kitaba sığar. Başka bir yere de sığmaz.

İçindekiler

Kavun	13
Mojca ve Drago	21
Kabzımal Ekrem	29
Pierre'in Utancı	39
Dermatolojik Aşkılar	49
Metro	57
Badana Zamanları	63
Pirzola	67
Herkes Leke	71
Sıcak Bir Gün	79
Linç Edilecek Genç Bir Adamın Hayatından Fragmanlar	81
Kaptan	89
Tünel	93
Damat	99
Sponsor	105
Rejin	115

KAVUN

Vallahi hiç vicdan azabı duymuyordum. Hâlâ da duymam. Oturdum, ayaklarını ılık suya soktum. Yumuşadığına kanaat getirdiğimde bir güzel tırnaklarını kestim, kolonya ile ovaladım ayaklarını. Ellerimi tutup öpmek istedi, “Olur mu eniştem benim, ben senin ellerini öperim,” dedim, çevirip öptüm iki elini de içlerinden. Ben mutfakta rakı soframız için gerekli mezeleri hazırlarken, o da içeride müzikli sigara kutusunun kurma anahtarını çeviriyor tıklar tıklar, bırakıyor sonra tıngır tıngır çalsın melodiyi: “Uzun yıllar ötesinden / Hatırını sorayım mı / Sana gönül bahçesinden / Bir demet gül vereyim mi / Canım benim gülüm benim / Bir demet gül vereyim mi...” Ay, nasıl da ezberlemişim güftesini, diye şaşırmıştım. “Bestecisi de Rüştü Şardağ,” demiştim içimden. Cavidan Teyzem şarkı her çıktığında radyoda, sonraları televizyonda, sunucudan önce pek bilmiş, gün görmüş bir edayla söylerdi: “Güfte Fuat Edip Baksı, beste Rüştü Şardağ.” Ve elbette şarkıcıya eşlik ederdi. Kuzenim mahalle maçında kalp krizi geçirip öldüğünde günlerce yataktan çıkmadı. Yatakta doğrulur, pembe sabahlığının önünü açar, başlardı söylemeye: “Uzun yıllar ötesinden / Hatırını sorayım mı / Sana gönül bahçesinden / Bir demet gül vereyim mi...” Mutfaktan duyuyordum,

arada, “Cavidan,” diyordu, “Cavidan, uyu sen, bak benim yeğenim bana rakı sofrası kuruyor. İçeceğim.” Vallahi, peynirleri gayet düz, dağıtmadan dilimlemiştim, kavunu kesiyordum pür dikkat. Öyle kesilmeli kavun, hem o güzelim meyvenin dirhemini zayi etmeyeceksin hem de lop lop lokmalarında kabuktan milim olmayacak tadını bozacak. Nasıl da güzel çıkmıştı kavun da. Hayat öyle berbat bir şeydi ki, daha doğrusu biz, insanlar hayatı öyle berbat bir hale getiriyorduk ki, az önce kavunu ortadan ikiye bölüp de çekirdeklerini sıyırdıktan sonra hayflanmıştım. O kadar büyük olsaydı kavun, bir yarısının oyuğuna uzanır, diğer yarısını da üzerime kapar, ağzımda şıpr şıpr kavun suyu, uyuyakalırdım rayhasının nefasetinde. Hiç de çıkmak istemezdim. Neyse, olacak şey değildi ama sahiden hayat da öyle berbat ki, hele evlilik denen musibet, görmüştük işte bu akşam yine hep beraber. Elimde dolaptan çıkardığım buz gibi rakı şişesi salona girdiğimde, “Vay,” dedim, “eniştem benim, yine don gömlek, bu onun şanındandır, birazdan taşağı da salar.” Rakı içmeye karar verdiğimizden beri keyfim yerindeydi. İçimin yanması geçmişti. Meğer ne çok severmişim eniştemi, biliyordum da bu kadarını değil, derecesini değil yani. Feri sönmüş gözlerinde yine de cılız şimşekler çaktırarak ayağa kalktığında, “Öyle mi dersiniz, peki bu ne?” diye inlercesine, iç geçirircesine şikâyet ettiğinde, ondan gayri herkese düşman olmuştum salondaki. “Cavidan ya, Cavidan,” demişti sonra sayıklar gibi, sarsak hareketlerle üstüne başına çekidüzen verip koltuğuna çökerken yine.

Anneannem eğer sıkılmış ve bizimle İstanbul’a dönmeye karar vermişse bir gün önceden başlardı söylenmeye: “Salak Akif Hamdi Bey, elini çabuk tutmadın. İyi bes-teciydin ama nane mollaydın. Biraz erken davransaydın, şimdi ben de Bilecik’te pinekleme yerine, Bebek’te de-

nize nazır balkonumda nisuz pastamla, kesme kristal bardağımda tavşankanı çayımla sefa sürüyor olurdum. Salak. Kaptırdın güzelim kızı. Gerçi bu da mühendisti. Belediye başkanı oldu sonra. Sonra milletvekili de. Ama neye yarar? Bilecik. Hani Boğaziçi, hani Park Pastanesi'nden nisuz pasta?"

Eğer eniştem son kadehi de dikip kafasına, yine sehpaye kurdurduğu sofrasından kalkıp dev gibi sendeleyerek yatak odasına gitmişse, artık kim kaldıysa salonunda başlardı anlatmaya: "Ay, Akif Hamdi Bey'in derse geleceği ilk günü hiç unutmam. Çay sofrasını kurup bir koşu gitmiş, Cavidan'ı yalvar yakar ağaçtan indirip saçından sürükleye sürükleye eve getirmiş banyoya tıkmıştım. Bu Cavidan erkek gibiydi. Ağaçtan inmez, oğlan çocuklarını döverdi. Ne zaman sahneye çıktı, inanamadım gördüğüme, neresinden çıkardı o edayı, o çitkırıldım halleri. Onun arkasından Müzeyyen çıktığında külhanbeyi gibi gelirdi seyirciye. Neyse, öyle de kaldı Cavidan. Öyle hanım hanımcık. Şanslı adammış bizim damat. Biz cefasını çektik Cavidan Hanım'ın, o sefasını sürdü."

Çayından bir yudum alır, ağzının içinde çevirir, dilini damağına vurur, devam ederdi: "Akif Hamdi ilk dinleğinde hayran kalmıştı bunun sesine. Durnev sağ olsun, götürmüştü bizi Suriye Pasajı'ndaki evine Akif Hamdi'nin. Dinlemiş, 'Ben bu kızı eğiteceğim, ama burada olmaz, laf olur, size gelirim,' demişti. 'Ay, bizim için hiç dert değil,' deyivermiştim ben, sevinçten de eteklerim zil çalmaya başlamıştı. Birkaç dersten sonra Akif Hamdi niyeti de bozmuştu. Karısının seneidevriyesi olmuş, üstüne de üç ay geçmişti. Çıtlattı bana tabii. Belki de ben sordum, geçmiş zaman. Başımızda erkek yok kaç senedir. 'Biraz bekleyelim serpilene kadar. Laf olmasın. Tanınan, bilinen insanım,' demişti. Eh, yaş farkı epeydi çün-

kü. Bir sene sonra bizimkini Kristal'de assolist altı olarak çıkardı ama. Önce Hamiyet'in kadrosunda, sonra Müzeyyen'in. Sağ olsunlar, ikisi de ablalık yaptılar kızıma. Aman bu da işte orada abayı yakmış Cavidan'a. Her cuma akşamı kalkıp geliyordu buradan, yanındaki refakatçileriyle en ön masaya kuruluyordu. Gelsin çiçekler, patlasın şampanyalar. Bu Cavidan avanak, gerçi bakma şimdi yaşlandı ama damat da sıırım gibiydi, Allah'ı var, kapılardan sığmazdı, resmen ağzının suyu akar olmuştu kızın, yutkunmasını duyardım şarkının arasında. Nasıl korkuyordum aptal âşıklardan olacak diye, babasız büyütmüşüm iki kız çocuğunu. Diğeri küçük daha. Bir istikbali olsun istiyorum, ben de biraz rahat edeyim.”

Çaydan bir yudum yine.

“Sonra bir cumartesi gecesi gelmedi bizim damatla refakatçileri. Ön masada yeni birileri. Her şeye rağmen üzüldüm. Cavidan üzülecek diye. Ama baktım haspanın umrunda değil. O zaman anlamalıydım ama ihtimal veremedim. Ben dalmışım Müzeyyen'i dinlerken arkada, bizimki kurulmuş Cadillac'a ver elini Bilecik. Sabaha kadar ağladım. Eve yalınayak yürüdüm. Ateşte yürüyordum sanki. Sabah gazinonun oryantali dayandı kapıma. Tahmin ediyorum ama emin olamıyorum. Yemin içirmiş Cavidan. ‘Kaçtı abla. Mühendise. Haberin olsun,’ dedi. Böyle işte. Hadi size bir bulmaca, Akif Hamdi'nin bütün şarkılarını dinleyin ve bulun bakalım hangisi Cavidan'ın arkasından yazıldı?”

O şarkı hiçbir zaman bilinemedi. Her defasında birisi bir şarkının adını söyler ya da mırıldanır, anneannem, “Bilemediniz,” derdi. Bence öyle bir şarkı yazılmamıştı.

“Uzun yıllar ötesinden / Hatırını sorayım mı / Sana gönül bahçesinden / Bir demet gül vereyim mi / Canım benim gülüm benim / Bir demet gül vereyim mi...” Güfte: Fuat Edip Baksı, beste: Rüştü Şardağ. Hepsini bu.

“İçsavaş bütün diğer savaşların da mantığının en net görüldüğü yerdir. Komşunu vur. En yakınını. Belki de bu yüzden işte içsavaştan geçmiş toplumlar dünya üzerinde yapılmış bütün savaşların suçunu da üstlenmiş gibidir. Bu yüzden utanırlar içsavaş mağdurları. İşte tam da bu utanç, cadde-lerdeki, sokaklardaki ya da şimdi bu kafede yüzlerdeki bu utanç ifadesi, demin kaldırımında seyrettiğin o dinamizmi müstehcen hale getiriyor. Ölümcül bir müstehcenlik sergiliyor Beyrut şimdi.”

İster ülkelerin içinden geçtiği içsavaşlar olsun, ister bireylerin kendi içinde yaşadığı ve yaşattığı içsavaşlar, *Bakmadığınız Bir Yer Kalmıştı*'daki öykülerin gizli izleği. Müdahale edememişliğin ya da önlemeye yetememişliğin dünyaya iradesiyle bakan insana yüklediği o ağır yükü anlatıyor Ahmet Tulgar öykülerinde. Her zamanki titiz dili, hep eksilterek şeffaflaştıran anlatımıyla.

